

Capitolul 8

Biruința asupra cetății Ai

Introducere (versetele 1.2)

După ce poporul a fost curățit de rău, el era din nou în stare cu ajutorul lui Dumnezeu să reia lupta. Mai întâi trebuia cucerită cetatea Ai, înainte ca poporul să poată lua în posesiune țara prin construirea altarului pe muntele Ebal, potrivit poruncii Domnului dată lui Moise (versetele 30-35). Ce binecuvântare și ce îmbărbătare pentru popor, că Dumnezeu era iarăși în mijlocul lor! Luptele lui Israel erau iarăși luptele lui Dumnezeu, deoarece El Însuși a dat lui Iosua indicațiile pentru cucerirea cetății Ai.

Din această întâmplare rezultă pentru noi o lecție morală importantă. În istoria lui Acan am văzut cum păcatul jefuiește capacitatea de judecată morală și îndepărtează inima de Dumnezeu (Isaia 59,2; Osea 4,11). Cu toate că poporul stătea din nou în satisfacția lui Dumnezeu, el a trebuit să descopere că și-a pierdut puterea. El a trebuit să vadă că era slab. Nu se mai punea întrebarea, dacă cu adevărat întreg poporul trebuia să participe la cucerirea micii cetăți (compară cu Iosua 7,3.4). Dimpotrivă, toți bărbații de război au fost chemați de Dumnezeu să se unească cu Iosua (versetul 1). Era nevoie de zece ori mai mulți bărbați viteji decât la primul atac, și anume 30.000, care printr-o strategie amănunțit studiată să cucerească cetatea mică de numai 12.000 de locuitori (versetul 25).

Comparație între cucerirea cetății Ierihon și a cetății Ai

Cuceririle celor două cetăți Ierihon și Ai sunt singurele despre care Biblia ne dă detalii. În general ele reprezintă tot parcursul luptei spirituale a unui creștin în locurile cerești cu privire la luarea în posesiune a moștenirii dumnezeiești.

Diferențele dintre cele două cuceriri nu puteau fi mai mari:

- În Ierihon poporul a recunoscut *puterea lui Dumnezeu*. Chivotul legământului, un tablou al lui Hristos, a adus biruința. Poporul nu a trebuit nicidecum să lupte. Puterea dușmanului este înfrântă pe baza victoriei lui Hristos la cruce.
- La cucerirea cetății Ai poporul a constat *propria lui slăbiciune*. Chivotul legământului nu este amintit. După smerirea lui Iosua și a bătrânilor lui Israel (Iosua 7,6) și după scena pe muntele Ebal și Garizim (Iosua 8,33), chivotul legământului nu se mai întâlnește în cartea Iosua. El a rămas în tabără la Ghilgal, unde poporul se reîntorcea după fiecare biruință. Prin aceasta el nu mai era instrumentul public al victoriei.

Mai târziu chivotul legământului îl găsim în Betel (Judecători 20,26.27), apoi în Silo (1 Samuel 3,3), înainte ca el să fie păstrat în Chiriatiarim în casa lui Abinadab. Sub David a venit în cele din urmă la Ierusalim. Poporul era aici în lupta directă cu vrăjmașul. Într-o astfel de situație creștinul experimentează în lupta spirituală atât sursele de ajutor divin ale puterii cât și slăbiciunea omenească.

Cucerirea cetății Ai (versetele 3-28)

Indicațiile date de Dumnezeu pentru lupta împotriva cetății Ai și a împăratului ei conțin următoarele puncte:

- Iosua și poporul de război trebuiau să se apropie dinspre nord de cetatea Ai, deci de partea cealaltă a văii (versetul 11).
- Iosua trebuia să pună în partea de vest o pândă de 5.000 de bărbați, care se țineau ascunși de dușman (versetul 12).
- Poporul de război trebuia să traverseze *noaptea* valea. Iordanul l-au traversat ziua. Și Ierihonul l-au cucerit ziua, pentru ca victoria să fie văzută în lumină.
- Ei trebuiau să dea impresia poporului că sunt înfrânți, așa cum prima dată realmente a fost așa (versetele 14-16).
- Abia la sfârșit după toate aceste măsuri strategice a venit cucerirea adevărată a cetății și judecata ei.

Acestea sunt căile pe care Dumnezeu a condus poporul Său, să judece încrederea de sine și să suporte consecințele practice ale greșelilor de odinioară.

Cu toate acestea nu lipsea harul lui Dumnezeu, care a dus la o victorie deplină asupra cetății Ai. Această victorie s-a bazat pe sulita din mâna întinsă a lui Iosua în mijlocul poporului (versetul 26). Iosua a acționat ca și conducător al poporului și aici el este iarăși un tablou al lui Hristos, care poartă arma judecății, sulita. Cu câțva timp în urmă Iosua a văzut în câmpiile Ierihonului pe îngerul Domnului cu sabia scoasă (Iosua 5,13). Acum Iosua purta o sulită, care trebuia să rămână ridicată, până când judecata va fi deplin executată.

Cele două arme de atac ale creștinului împotriva puterilor spirituale ale răutății sunt pe de o parte sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, și sulita, un tablou al rugăciunii. Aceste arme trebuie să le folosim în tot timpul luptei până la victoria definitivă (Efeseni 6,17.18). Aceași învățătură o găsim și în lupta împotriva lui Amalec, unde Iosua este numit pentru prima dată (Exod 17,11-13). Rugăciunea de mijlocire a lui Moise, ale cărui mâini ridicate erau susținute de Aaron și Hur, au garantat poporului victoria sub conducerea lui Iosua. De aceea noi trebuie, ca Pavel (Filipeni 1,30) și Epafra (Coloseni 4,12.13), să ne ostenim să ne folosim de aceste două surse de ajutor divin, atât pentru noi cât și pentru frații noștri de credință.

După ce victoria a fost obținută, a fost permis poporului să prădeze cetatea (versetul 2 și 27). La victoria asupra Ierihonului a devenit vizibilă gloria divină pentru tot poporul Israel, care a fost numai martor la această biruință și nu putea să ia parte la obținerea acestei biruințe. Obiectele de preț au venit în visteria Domnului (Iosua 6,19). În contrast cu aceasta stă cucerirea cetății Ai, unde poporul a participat activ în luptă și unde avea voie să savureze roadele victoriei. Cetatea însăși a fost arsă și prin aceasta a devenit «pentru totdeauna un morman de dărâmături» (versetul 28). În ochii lui Dumnezeu ea a fost totdeauna așa. Mai înainte însă ea a produs poporului mult necaz și a adus puțină glorie.

Aici învățăm o lecție morală importantă: judecata de sine (capitolul 7) premerge judecata asupra dușmanului (capitolul 8). Sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, își face efectul său de sfințire și de străpungere mai întâi în propria noastră conștiință (Evrei 4,12), înainte ca ea să poată fi folosită împotriva dușmanului.

Judecata asupra împăratului din Ai (versetul 29)

Ultimul act al judecății asupra cetății Ai a fost omorârea împăratului ei, un subiect al blestemului dumnezeiesc (Deuteronom 21,22.23). Iosua s-a supus aici pe deplin prescripțiilor Legii, lăsând ca împăratul să fie îngropat sub o grămadă mare de pietre, înainte să apună soarele.

Apostolul Pavel ne amintește de această prescripție a Legii din cartea Deuteronom, ca să ne arate cum Domnul prin moartea Sa «ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi» (Galateni 3,13). Să ne amintim și de faptul că trupul sfânt al Fiului lui Dumnezeu a fost luat jos de pe cruce înainte ca ziua să se termine. Nici nu putea fi altfel pentru Acela care a spus Dumnezeului Său: «*Legea Ta este înăuntrul inimii Mele*» (Psalm 40,8), pentru El, Cel care a venit să împlinească Legea și nu ca s-o desființeze (Matei 5,17).

Conform cerințelor de pe muntele Ebal (compară cu Deuteronom 27,15 și următoarele), blestemul, pe care Hristos l-a purtat pe cruce, era esența judecății asupra poporului Israel, dacă ei încălcau Legea. Blestemul ne-ar fi lovit și pe noi, dacă Hristos nu ne-ar fi eliberat.

Altarul de muntele Ebal (versetele 30-35)

«*Și Iosua a zidit un altar Domnului Dumnezeului lui Israel pe Muntele Ebal*» (versetul 30). Prin îngroparea împăratului din Ai și prin construirea unui altar pentru Domnul în Canaan, Iosua a arătat clar, că țara aparținea lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu a dat-o ca moștenire poporului Său. Așa a acționat credința lui Iosua în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu.

Altarul Domnului

De la darea Legii pe Muntele Sinai Dumnezeu a cerut poporului Său să-I construiască un altar din pământ s-au din pietre, ca să-I aducă jertfe de ardere de tot și jertfe de pace (Exod 20,24-26). Dumnezeu a confirmat poporului gândurile Sale prin Moise și prin bătrânii poporului pentru ziua când el va intra în țară (Deuteronom 27,2.5-7). Acum venise timpul să se construiască acest altar.

Altarele plăcute lui Dumnezeu trebuiau construite din pietre întregi, care nu erau prelucrate de oameni. În afară de aceasta nu era permis să fie trepte de urcare spre altar, pentru că ele ar fi descoperit goliciunea omului. Aceasta este valabil și pentru noi astăzi în sens spiritual. Creștinii nu se pot închina în adevăr lui Dumnezeu, Tatăl, pe terenul aroganței umane, așa cum era în Sardes (prezentat simbolic prin pietrele prelucrate, care arată frumos). Același lucru este valabil pentru Laodiceea, unde creștinii nu sunt conștienți de goliciunea lor (aceasta înseamnă, starea lor naturală fără Hristos) și nu au îmbrăcat haina dreptății (pe Hristos Însuși) – (Isaia 61,10).

Ebal și Garizim

Altarul trebuia construit pe Muntele Ebal. Cei doi munți, Ebal și Garizim, care sunt în apropiere de Iordan, sunt despărțiți de o vale, în care se află cetatea Sihem.

- Pe Muntele Garizim trebuiau să stea reprezentanții a șase seminții, care binecuvântau poporul (printre aceștia erau Levi, Iuda, Iosif și Beniamin – patru simboluri spre Domnul Isus)
- Pe Muntele Ebal trebuiau să fie reprezentate celelalte șase seminții (care blestemau poporul (printre ei este Ruben, un simbol al naturii rele, și Dan, care simbolizează decăderea religioasă).

Binecuvântările de pe Muntele Garizim nu sunt numite, deoarece nici poporul și nici vreun alt om le-ar fi meritat vreodată. Numai Omul Hristos Isus a corespuns pe deplin cerințelor Legii. Cerul și tronul Tatălui sunt recunoștința lui Dumnezeu pentru viața Lui unică în felul ei și pentru lucrarea Lui de răscumpărare făcută la cruce.

Dimpotrivă, poporului i-a fost prezentat de pe Muntele Ebal blestemul în toată asprimea lui. De douăsprezece ori se spune în Deuteronom 27,15-26 «*blestemat să fie*», și fiecare blestem trebuia confirmat de popor prin «*Amin*». Apostolul Iacov se referă la blestem și arată că prin încălcarea unei singure porunci te faci vinovat de toată Legea (Iacov 2,10). În felul acesta orice gură este astupată; toți sunt sub judecata lui Dumnezeu (Romani 3,19).

Însă Dumnezeu Însuși dă singurul răspuns posibil la această stare lipsită de speranță a omului: altarul (un simbol al crucii lui Hristos) este construit tocmai pe Muntele Ebal. Moartea lui Hristos eliberează pe cel care crede de toată vina și îl justifică fără plată prin harul lui Dumnezeu (Romani 3,24; 8,1).

Jertfa de pace de pe Muntele Ebal

Acum tot poporul s-a strâns la Sihem împreună cu bătrânii și mai marii poporului, cu judecătorii, cu preoții și leviții în prezența chivotului legământului Domnului. Până în momentul acesta poporul era un popor de războinici și a fost implicat în lupte. Acum el a devenit un popor de adoratori, pentru ca în bucuria prezenței Domnului să aducă jertfe de ardere de tot și jertfe de pace (Deuteronom 27,6.7). Acesta este un tablou al părtășiei care se poate savura în unitatea poporului răscumpărat la cruce. Este un popor, care a primit în dar binecuvântările lucrării înfăptuite la cruce (despre care altarul este un simbol).

Chivotul legământului stătea pe Muntele Ebal. Așa a suferit Hristos la cruce blestemul în locul poporului. Pietrele altarului vorbesc aici despre unitatea poporului, pe care Dumnezeu o recunoaște. Cele douăsprezece pietre din Ghilgal și din Iordan prezintă pentru prima dată unitatea poporului salvat la intrarea în țară. Mai târziu Ilie a construit prin credință pe Muntele Carmel altarul lui Dumnezeu cu douăsprezece pietre ca referire la cele douăsprezece seminții ale lui Israel (1 Împărați 18,30-32). În momentul acesta unitatea vizibilă în exterior a poporului încetase de mult să existe. Numai credința ne poate ridica și astăzi peste nenorocirea noastră proprie din poporul ceresc și ne poate duce la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu.

Legea este onorată

În final Iosua a scris o copie completă a Legii pe pietrele altarului potrivit indicațiilor pe care le-a dat Moise deja în câmpia Moabului (Deuteronom 27,8). Legea a fost însă scrisă nu numai pe pietrele altarului, ci și ea a fost citită înaintea întregii adunări a lui Israel, atât a femeilor cât și a copiilor, precum și a străinilor care erau în mijlocul lor (versetul 35).

Cuvântul lui Dumnezeu are o valoare de nedescris. El este etalonul vieții noastre și hrana sufletului nostru. Așa după cum Adunarea este pentru Dumnezeu o ceată de preoți, care Îi aduce lauda, ea este totodată o mărturie față de lume, stâlpul și temelia adevărului (1 Timotei 3,15). Fiecare creștin este o scrisoare a lui Hristos (2 Corinteni 3,3).

Concluzie

Cu privire la poporul pământesc al lui Dumnezeu această scenă fericită își va găsi împlinirea desăvârșită, când Dumnezeu pe baza noului legământ va scrie Legea Sa înăuntrul lor. Despre aceasta citim în profetul Ieremia: «Voi pune Legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inima lor» (Ieremia 31,33).

Ambele cetăți, Ierihon și ai, au fost cucerite. Prescripțiile lui Dumnezeu au fost recunoscute și poporul și-a ocupat locul în țară în jurul chivotului legământului (Hristos) și în prezența altarului (crucea lui Hristos), ca să aducă jertfe plăcute lui Dumnezeu. Mai târziu însă a trebuit să se aștepte începutul domniei lui Solomon, pentru ca chivotul legământului și altarul să fie din nou unite, dar nu în acest loc intermediar Sihem. A avut loc în Ierusalim, și anume «*pe muntele pe care Dumnezeu și l-a dorit ca locuință*» (Psalm 68,17). Acest munte amintește de suferințele lui Hristos (Moria) și de harul împărătesc al lui Dumnezeu (Sion). Citește pentru aceasta locurile următoare: Geneza 22,2; 2 Cronici 3,1; 4,1.19; 5,7; 6,40-42.

Capitolul 9

Legământul cu gabaoniții

Introducere (versetele 1 și 2)

După victoria dublă de la Ierihon și Ai, șase națiuni s-au unit ca să lupte împotriva lui Iosua și Israel.

Acestea erau, în afară de ghirgasiți, care nu sunt amintiți aici, acele națiuni pe care Israel trebuia să le exproprieze. Trecerea chivotului legământului prin Iordan a arătat deja, că Dumnezeu cel viu a intervenit în favoarea poporului Său, ca să nimicească aceste națiuni și să dea țara lor ca moștenire poporului Său (Neemia 9,8). Dumnezeu le-a dat indicații categorice cu privire la ele (Deuteronom 7,1.2). Ele trebuiau nimicite complet, cu ele nu avea voie niciodată să se încheie un legământ.

Un grup etnic dintre acestea erau gabaoniții. Aceștia populau cetățile Gabaon, Chefira, Beerot și Chiriat-Iearim (versetul 17). Ei au încercat în alt fel să scape de nimicirea lor de către Israel. Prin viclenie le-a reușit să intre în mijlocul poporului Israel, ca să scape de judecată. Aceasta o găsim în capitolul 9, consecința imediată a acestui fapt pentru Israel o aflăm în capitolul 10. Aceste două capitole ne ilustrează cum un eșec în comportarea creștinului (sau a poporului lui Dumnezeu) pe pământ poate aduce cu sine roade amare pentru toată viața.

Înainte să înceapă războiul deschis între Israel și națiuni, Israel a trebuit să se împotrivescă vicleniei gabaoniților. Așa este creștinul chemat să stea «*împotriva uneltirilor diavolului*» (Efeseni 6,11), care se preface în «*înger al luminii*» (2 Corinteni 11,14), înainte ca el să pornească lupta deschisă împotriva lui satan, în care acesta întrebuițează puterea «*leului care răcnește*» (1 Petru 5,8).

Viclenia gabaoniților (versetele 3-13)

Gabaoniții au înșelat poporul Israel. Au simulat că vin dintr-o țară îndepărtată, cu toate că erau vecini (versetele 9 și 16). Au fost așa de îndrăzneți, că s-au prezentat în Numele Domnului și prin aceasta au adăugat lingușire religioasă – o armă periculoasă în mâna împotrivorului.

Acesta este un exemplu potrivit pentru înțelepciunea fiilor lumii acesteia, care sunt preocupați de avantajul propriu (Luca 16,8). Spre deosebire de Rahab, nu este credința care a provocat activitatea, ci înțelepciunea omenească, care se folosește de iscusința carnală.

În contrast cu gabaoniții citim în evangheliile despre o femeie canaaneancă dintr-un popor condamnat la judecată, care vine în credință la Hristos și primește mântuirea.

Greșeala lui Iosua și a căpeteniilor lui Israel (versetele 14-27)

Responsabilitatea lui Iosua și a poporului Israel era cu totul alta decât cea a gabaoniților, căci lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu (Romani 3,2). Tabăra era într-adevăr în Ghilgal, acolo unde li s-au descoperit gândurile lui Dumnezeu, cu regret însă ei au uitat să întrebe gura Domnului (versetul 14). Cuvântul lui Dumnezeu a fost într-adevăr onorat în Sihem (Iosua 8,23), dar acum a fost neglijată rugăciunea în Ghilgal. O atitudine în armonie cu învățătura Scripturii cu privire la drumul comun al copiilor lui Dumnezeu nu ne va păzi, dacă noi nu vom căuta să aflăm gândurile lui Dumnezeu în rugăciune permanentă!

Apoi citim, că bărbații lui Israel au luat din hrana gabaoniților: în felul acesta au savurat părtașia cu lumea. Aceasta a făcut-o și Adunarea pe pământ. Istoria bisericii din Pergam corespunde perioadei de timp în care împăratul Constantin a rânduit puterea civilă romană să fie protectoarea Adunării cerești. Duhul Sfânt a trebuit să rostească cu privire la ea: «*Știu unde locuiești: unde este tronul lui satan, ... printre voi, unde locuiește satan*» (Apocalipsa 2,13), aceasta înseamnă: în lume.

Temerile justificate ale bărbaților lui Israel (versetul 7) au fost spulberate prin hotărârea pripită și irevocabilă a lui Iosua și a căpeteniilor adunării (versetul 15). În felul acesta Iosua și izraeliții fac pace cu gabaoniții, au încheiat un legământ cu ei și s-au obligat printr-un jurământ în Numele Domnului Dumnezeului lui Israel (versetul 18).

Adevărul a venit la lumină trei zile mai târziu. Înțelegem bine cârtirea adunării lui Israel împotriva căpeteniilor. Dar așa după cum păcatul unuia singur (Acan) a întinat toată adunarea, așa cum hotărârea lui Iosua și a căpeteniilor poporului crea obligații.

Fie ca aceia, cărora Domnul le-a dat un loc deosebit de responsabilitate în mijlocul Adunării, să ia seama cu grijă la ei înșiși. Ca ei să asculte de frații lor și să nu conducă întrunirile locale pe un drum care nu este în concordanță cu adevărul!

La înfrângerea din Ai, poporul s-a încrezut în puterea proprie și a trebuit să facă experiența propriei slăbiciuni. În situația cu gabaoniții, mai marii poporului se sprijină pe înțelepciunea oamenilor, fără să întrebe pe Dumnezeu. Pofta lui Acan arată simbolic cum lumea și păcatul se pot strecura în inima creștinului. Necedincioșia lui Israel cu privire la gabaoniți ne arată cum lumea poate pătrunde în viața poporului lui Dumnezeu.

În fond gabaoniții și-au salvat viața (versetul 26): așa este harul suveran al lui Dumnezeu, cu toate că acțiunea gabaoniților este tot așa de nescuzabilă ca și a administratorului necredincios din pilda din evanghelia după Luca 16. Ca urmare a înșelăciunii lor ei au rămas pentru totdeauna străini și robi, chiar dacă începând din acest moment ei sunt legați cu poporul lui Dumnezeu.

Urmările cu consecințe mari: Saul și gabaoniții

Greșeala lui Israel în chestiunea cu gabaoniții a fost mai gravă decât greșeala lui Acan cu privire la urmările pentru toată istoria poporului.

Patru secole mai târziu au apărut rezultate ale acestei hotărâri greșite. Saul a încercat în râvna lui grăbită să bată pe gabaoniți (2 Samuel 21,2). Roadele triste ale greșelii lui Saul au fost trei ani de foamete pentru tot poporul și moartea dezonorabilă a celor șapte fii ai împăratului: el a încălcat jurământul, care a fost jurat în Numele Domnului. Cât de departe este carnea – chiar și la un împărat – de gândurile lui Dumnezeu! Saul a cruțat pe împăratul amaleciților și ce era mai bun din pradă, pe care ar fi trebuit să le nimicească (1 Samuel 15,9), a pus însă mâna pe

gabaoniți, în loc să-i lase să locuiască în pace în mijlocul poporului. După ce Israel s-a curățit de această vină a lui Saul, «*Dumnezeu a fost binevoitor față de țară*» (2 Samuel 21,14).

Concluzia și aplicația spirituală

Istoria gabaoniților în mijlocul copiilor lui Israel se continuă cu două remarci îmbucurătoare în istoria poporului:

- «*Ișmaia, ... un viteaz dintre cei treizeci și peste cei treizeci*» (1 Cronici 12,4) era un gabaoniter, care l-a ajutat pe David în timpul lepădării sale.
- După ducerea în captivitate «*Melatia gabaonitul și Iadon meronoritul, bărbații din Gabaon și din Mițpa*» (Neemia 3,7) au lucrat împreună la reconstruirea zidurilor Ierusalimului.

Din această relatare vrem să luăm pentru noi o aplicație practică importantă. Să fim treji și în situații personale să nu ne obligăm cu ușurătate față de alții – frații noștri sau persoane din lume. Deseori nu ne mai putem elibera din acestea (Proverbe 6,1.2; Romani 13,8). Însă credințioșii față de Dumnezeu cere ca noi să împlinim cu conștiinciozitate toate obligațiile la care ne-am angajat: aceasta este mărturia primară pe care o avem de depus față de lume.

Capitolul 10

Biruința asupra Gabaonului

Alianța celor cinci împărați (versetele 1-6)

Nu durează mult până când se văd urmările legământului cu gabaoniții. O alianță a împăraților amoriților s-a suit împotriva cetății Gabaon. Ei i-au identificat cu Israel. Ce era de făcut?

- Să ajuți pe Gabaon – aceasta ar trezi impresia că se acceptă definitiv legământul cu lumea.
- Să abandonezi pe Gabaon – nu era aceasta ocazia să te eliberezi de obligații necugetate?

Nu, credințioșii față de jurământul făcut obligă pe Israel să intervină pentru apărarea gabaoniților, care i-au chemat în ajutor (versetul 6). Domnul l-a sprijinit pe Iosua în această acțiune (versetul 8).

De data aceasta totul a fost simplu, căci Dumnezeu era cu poporul Său, și robul a vorbit cu îndrăzneală Domnului Său (versetul 12). Ghilgal a devenit din nou punctul de plecare al biruințelor și după aceea punctul de strângere (versetele 7.15.43). Alianța dușmanilor lui Gabaon și ai lui Israel cuprindea cinci împărați ai amoriților:

- Adoni-Țedec, împăratul Ierusalimului,
- Hoham, împăratul Hebronului,
- Piream, împăratul Iarmutului,
- Iafia, împăratul Lachisului,
- Debir, împăratul Eglonului.

Adoni-Țedec, al cărui nume înseamnă „Domnul dreptății”, a purtat același nume ca și înaintașul lui, Melhisedec (împărat al dreptății), care a ieșit în întâmpinarea lui Avraam după biruința acestuia asupra împăraților (Geneza 14,18; Evrei 7,1-3). Ca preot al Dumnezeului

Preaînalt și împărat al dreptății și al păcii (împărat al Salemului), Melhisedec a domnit asupra cetății, care mai târziu a fost numită Ierusalim (întemeierea păcii).

Dar toată teama de Dumnezeu a dispărut între urmașii lui Melhisedec pe tronul Salemului și a făcut loc urii religioase împotriva poporului lui Dumnezeu, al cărui Nume ei L-au recunoscut odinioară. Chiar și după nimicirea amoriților, iebusiții au luptat pe Muntele Sionului până la extrem împotriva unsului lui Dumnezeu, împăratul Israelului (2 Samuel 5,6-9).

Din aceasta învățăm următoarele: nimic nu împietrește inima mai mult ca un simplu contact exterior cu Dumnezeu și poporul Său, în timp ce conștiința rămâne neatinsă.

Judecata asupra amoriților (versetele 7-15)

A venit deci ziua judecății, pe care Avraam a anunțat-o cu mult timp înainte, căci nelegiuirea a umplut măsura (Geneza 15,16). Alianța lor împotriva Gabaonului s-a ridicat, din cauza legământului cu Israel, împotriva poporului lui Dumnezeu, și în fond împotriva lui Dumnezeu Însuși. Căci în versetul 14 se spune, că Domnul lupta pentru Israel. În felul acesta atacul lor a fost cauza înfrângerii și nimicirii lor. Două lucruri caracterizează judecata asupra amoriților:

- Pe de o parte, Domnul *lupta* împreună cu Israel.
- Pe de altă parte, Iosua și tot poporul s-au suit din *Ghilgal* și după luptă s-au reîntors înapoi la Ghilgal (versetele 7.15)

Dumnezeu Însuși a atacat, fie prin sabia poporului Său sub conducerea lui Iosua, fie prin acțiuni neașteptate: El a aruncat pietre mari din cer peste dușmani (versetul 11). Singurul atac similar al lui Dumnezeu a avut loc la plăgile din Egipt (Exod 9,24.25), un preludiv al judecăților sfârșitului, care vor crește în intensitate (Apocalipsa 11,19; 16,21; 20,9).

Când Iosua s-a rugat la Dumnezeu, se spune că Dumnezeu a ascultat de glasul unui om și pentru aproximativ o zi întregă a intervenit în mersul natural al corpurilor cerești, până când a avut loc judecata asupra dușmanilor poporului lui Dumnezeu (versetele 12-14).

Biblia relatează despre o a doua întâmplare, când Dumnezeu a întrerupt derularea timpului: cu acest semn Dumnezeu a confirmat împăratului Ezechia vestea însănătoșirii lui (Isaia 38,8). Mersul înapoi cu zece trepte a umbrei pe cadranul solar corespunde unei lungiri a acestei zile remarcabile cu 40 de minute. S-a presupus că oprirea soarelui peste Gabaon (aproape o zi întregă, versetul 13) a durat exact 23 de ore și 20 de minute, așa că această intervenție dublă a lui Dumnezeu corespunde în total unei zile întregi. Aceasta este ziua care lipsește astronomilor în calculele exacte, care s-au preocupat îndeaproape cu cosmologia începând de la creație.

Această primă parte a capitolului (versetele 1-15) relatează deci despre judecata asupra celor cinci împărați ai amoriților și armatele lor, un tablou al nimicirii dușmanilor Domnului la venirea Sa. Când lumea va spune: «Pace și siguranță» (1 Tesaloniceni 5,3), atunci deodată va veni pieirea peste ei. Niciodată lumea nu a fost mai aproape de acest moment ca astăzi – în mod deosebit în Orient, centrul hărții profetice al evenimentelor care vor veni. Judecata anunțată va veni deodată tot așa cum a venit potopul în zilele lui Noe, și va veni tot așa de sigur ca și nimicirea Sodomei și Gomorei în zilele lui Lot (Luca 17,26-29). Lumea va spune atunci: «A venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?» (Apocalipsa 6,17).

Înainte să vină aceste judecăți, Dumnezeu lasă să răsune mesajul Său: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile» (Psalm 95,7.8; Evrei 3,8.15; 4,7)

Sfârșitul împăraților amoriților (versetele 16-21)

Partea a doua a capitolului conține detalii concludente despre biruința lui Israel și cucerirea celor șapte cetăți ale dușmanului.

Cei cinci împărați ai amoriților s-au ascuns într-o peșteră din Macheda. Iosua i-a încuiat acolo, până când înfrângerea dușmanilor a fost completă. Judecata lor a fost aceeași ca și a împăratului din Ai; s-a dat ascultare prescrierilor Legii cu privire la cadavrele lor tot așa de conștiincios ca și mai înainte (Iosua 8,29; 10,27). Iosua a anunțat poporului întreg și conducătorilor oamenilor de război, că aceste prime biruințe sunt o anticipație a biruinței depline asupra tuturor dușmanilor (versetul 25).

Aceeași făgăduință a făcut-o Dumnezeu creștinilor: satan împreună cu toate căpeteniile și autoritățile a fost biruit de Hristos la cruce (Evrei 2,14; Coloseni 2,15), dar puterea efectivă a dușmanului va fi în curând distrusă pentru totdeauna: «Iar Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe satan sub picioarele voastre» (Romani 16,20).

Luarea în stăpânire a țării (versetele 22-39)

Tabăra lui Israel a venit acum la Macheda, ca să ia în stăpânire țara amoriților (versetul 21). În felul acesta cu ajutorul Domnului au fost cucerite șase cetăți: Macheda, Libna, Lachis, Eglon, Hebron și Debir (versetele 28-39). O altă cetate, a șaptea, Ghezer, a avut parte de soarta tristă a celorlalte șase, deoarece împăratul ei Horam s-a lăsat sedus să ajute Lachis (versetul 33). Împărații a trei cetăți dintre acestea au fost deja judecați.

O remarcă deosebită trebuie făcută cu privire la Hebron, al cărei împărat Hoham a fost prins și omorât (versetele 2.23.26). Când Iosua s-a pregătit să ia în stăpânire această cetate, părea că acolo s-a ridicat un alt împărat (versetul 37). Dușmanul sufletelor noastre nu se dă niciodată bătut. Pentru o biruință definitivă nu este suficient să faci o înfrângere mare trupelor aliate. Soldații fugari au găsit refugiu în cetățile întărite (ca Hebron) și s-au format din nou împotriva poporului lui Dumnezeu. Vegherea și energia spirituală sunt necesare până la ajungerea la țintă: «Fiți tari și curajoși» (versetul 25).

Cucerirea părții de sud (versetele 40-42)

Biruința supra dușmanilor s-a extins acum spre partea de sud a țării. Până în acest moment al cuceririi, posesiunile lui Iuda, Benjamin și Simeon până la pustia Sur, Paran și Sin, care se învecinau cu țara Egipt, erau aproape complet eliberate de dușmani.

Prima biruință, pe care fiecare creștin trebuie s-o aibă, înainte ca el să poată savura binecuvântările spirituale în Hristos, este biruința asupra lui însuși și asupra naturii lui adamice (simbolizată prin Egipt).

Noi trebuie să presupunem, că filistenii n-au fost complet alungați din fâșia de coastă a Mării Mari (Mediterraneană), ceea ce explică mândria lor din timpul judecătorilor.

Întoarcerea la Ghilgal (versetul 43)

La sfârșitul acestei expediții militare, Iosua și tot poporul cu el s-au întors înapoi la Ghilgal. Macheda a fost punctul de plecare temporal spre nimicirea puterii dușmanilor. Însă după biruință ei trebuiau totdeauna să se întoarcă înapoi la Ghilgal, tabloul judecății de sine prin puterea crucii lui Hristos. Aceasta este lecția serioasă pentru fiecare creștin, care stă ca soldat în slujba lui Isus Hristos.